

2012/2013 2. LAP

TENTAMEN

Hírek

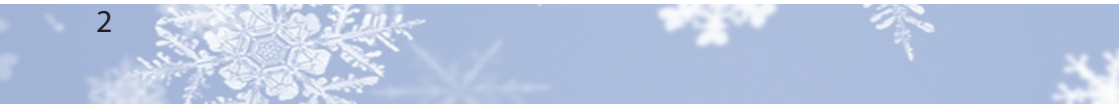
Körkérdés az udvaron

Filmajánló

Egy perc irodalom

Ti írtátok

A marosvásárhelyi
Bolyai Farkas Elméleti Líceum
diákjainak lapja

Lehullt az első hó. Aztán a második. Végül az udvar fehérjével már az egymást oly kitartóan bombázó csapatok sem voltak képtelenek elbírní, pedig teljesítményükre, kitartásukra igazán senkinek sem lehet panasz, leszámítva azon keveseket akik akaratauk ellenére keveredtek bele a kereszt tűzbe.

Udvarunk lassacskán, részint a színes forgatag hatására, sokkal inkább emlékeztet egy lankás sípályára, mint tanügyi intézményre. Hogy is lehet ilyenkor elvárni szerencsétlen diákoktól, hogy bárhova is álljon az eszük. Értékelni kell ha valakinek egyáltalán még van esze. Hát ilyen kép és hangulat fogad minden kapunkon belépőt, és még a tentamen árusai is csak reménykedhetnek, hogy legalább a friss nyomtatványok megússzák szárazon a szünetet. Pedig hát igazán megérdemelnék a rájuk fordított figyelmet, ha a minőségük egyenesen arányos az utolsó szám kiadása óta eltelt idővel.

Igen, mi is sokkal inkább élvezni akartuk a telet, és túlvészelní a dolgozatidőt, minthogy új kiadványokon túl sokat törjük a fejünket, de végül mégis hallatjuk hangunkat egyszer, utoljára, mielőtt beköszöntene az Új Év, az ünnepek.

Az angyal szerinted...

-körkérdés az iskola udvarán. Ti így válaszoltatok:

- Egy szép, kedves lány.
- A jövődöbeli feleségem.
- Anyám egy angyal...
- Mihály arkangyal – szép, magas, és van egy lángoló kardja.
- Anyukám. Mert ő vigyáz rám.
- Számomra az Angyal csupa szeretetet, törődést jelent.
- Minden számomra drága emberke egy angyal.
- Egy őr(hátvéd, akiről nem tudsz).
- Nem tudom, én az angyalokat mindig valahogy úgy képzeltem, mint a tündéreket... női test...ádámkosztümben.
- Rendkívül segítőkész női személy.
- - Nekem Réka az angyalom.
- Hát, akkor nekem Anna. Mert mindig mosolygok, ha látom.
- Szépek, van szárnyuk, és...csak ennyit tudok.(egy hétéves kisfiú véleménye – a szerk.)
- Angyal...nem létezik. De vannak földre szálltak, és azok ti vagytok.

Hogyan ne süss mákos beiglit - Intelmek

Ha netán karácsony van, és nagyon unatkozol, vagy csak üres a hasad, megfordulhat a fejedben hogy: „Hmm... kéne süssek valamit. Bármit, csak semmi szín alatt ne legyen mákos beigli!” Amint nekifogsz a hozzávalók kiméréséhez, koncentrálj, hogy nehogy a fehérlisztet vedd le a polcról. Ha mégis vagy annyira szórakozott, hogy a fehérlisztes köcsög kerül a kezed ügyébe, akkor nyomban tedd vissza! Élesztőt ne használj, főleg ne kb. egy gyufásdoboznyit, és ha tévdésből mégis bekerül a tálba, akkor nagyon figyelj, semmiképp se törd apró darabkákra, s ne is gondold arra, hogy egy kanálnyi cukorral kevered össze! Ha igazán muszáj egy fél pohár tejet hozzátöltened, legyen jéghideg, nem pedig langyos, de azt is csak akkor tedd, ha TÉNYLEG muszáj. Ha a liszt még mindig melletted van, (ismétlem) tedd vissza! Zárd be valami széfbe, a kombinációt meg örökre felejtse el, ha másképp nem tudod eltüntetni. De persze a mai világban megeshet, hogy mégis egy kanál lisztet hozzáadsz a keverékhez, akkor viszont azt kockáztatod, hogy beigli lesz a végeredmény. Most rakd be az egészet a mélyhűtőbe meghatározatlan időre, mert ha melegben hagyod egy negyed órára, abból akár beigli is lehet, de neked nem beigli kell. Még mindig ott van melletted a liszt? Na, most már mindegy, ha eddig nem sikerült elraknod, ezután se fogod... Csak nehogy kimérj belőle fél kilót. Van otthon még ó deka cukrod? Jó, ahhoz ne nyúlj! Arra csak akkor volna szükség, ha beiglit készítenél, akkor össze kéne keverd a fél kilo liszttel és a felfuttatott élesztővel. De ugye nem teszed meg... ugye? A csipet sóra se legyen szükséged. Zsiradékot ne használj, főleg ne 20 deka vaját vagy margarint! Két tojássárgáját se tegyél bele, főleg ne úgy, hogy előtte elkevered még egy fél pohár tejjel is (a csomók elkerülése végett), hisz az már szinte köttes tészta, ami pedig már szinte beigli. Ezt követően ne kezdj dagasztani a tésztát, inkább ásd el a kert végében, hogy hozzá se érj. Ha vagy olyan szerencsétlen, hogy mégis meggyúrod a keveréket és otthagyd a jó melegben kelni, akkor bajban vagy.

Töltelék nem szükséges, ha mégis ragaszkodsz hozzá, a 30-40 dekagramm darált mákot spórolj ki belőle, ahogy a 25-30 deka cukrot is! Eszedbe ne jusson leforrázni másfél deci tejjel! A mazsolát és a citromhéjat ízlés szerint tüntesd el a közelből úgy, hogy az unokáid se találják meg! Az eközben megkelt tésztát, bármily csalogató is, ne nyútsd ki három vékony lappá! Kinyúlt magától? Sebaj, még nincs minden veszve, csak tartsd távol

tőle a tölteléket! Még csak az kéne, hogy mindhárom lapot megkend, feltekerd, megszúrklád és lemázoljad tojásfehérjével. No, akkor neked annyi volna, főleg ha még 20-30 perc további kelesztés után megsütnéd közepes lángon. Ha mindent, amire felhívtam figyelmed, sikeresen elbaltáztál, akkor lett három rúd mákos beigliid. Jó étvágyat!

K. Zs

Filmajánló, karácsonyi kiadás

Hát ugye, közeleg a karácsony, és a meghitt hangulatba merülve minden szív örül... Az ajándékoknak. Kivéve Jack, Halloween városából, aki üresnek érzi életét. A *The nightmare before christmas* című Tim Burton film(no, itt a garancia) egy egyedi történetet mutat be. Az imént említett Jack egy depressziós császkálás során betéved Karácsony városába, ahol az ottani gyönyör, boldogság annyira megragadja, hogy elhatározza, megosztja ezt társaival. Jack Karácsony iránti rajongása annyira kinövi magát, hogy ellopja Téliapót, és átveszi helyét. Itt lép a színre igazán Sally, a zombibaba, vagy valami ilyesmi, aki bele van zuhanva Jackbe, viszont tudja, hogy a Téliapó elrablása helytelen, így ki akarja őt szabadítani. Jack közben vígan szórja az amerikai gyerekekre a rémisztő ajándékokat. Hogy mi lesz a karácsony sorsa, és összejön-e végül a két halloweeni rémséges gyönyörűség? Ugye nem gondoltad te sem, hogy elmondom, ezt már te kell kiderítsd!

Szilágyi Botond

Gamer

Ha szeretnél egy kém bőrébe bújni és egy jót játszani, ajánlom figyelmedbe a *Splinter Cell* nevű játékot. A főhős, Tom Fisher(Halász Tamás) egy fontos ügynök, aki a politikai viszályoktól akarja megóvni Amerikát(ez a munkája, szerintem nem akarja)... Legalábbis az első részben. Maga a játék néhány pontja halálosan unalmas, különböző logikai(viszont itt nem csak két lehetőség van) problémát kell megoldanod ahhoz hogy továbbmehess. Ez nem az a spray-and-pray típusú játék, itt a fejed is használnod kell. Rengeteg helyzetben nálad jóval több az ellenség(mert te egyedül vagy), így különböző cselekkel kell az Amerikai Egyesült Államok rosszakaróit egyenként eltenned láb alól. Ha igényes vagy játékok terén, akkor mindenképp próbáld ki!

Szilágyi Botond

Egy perc irodalom

Emlék

Állok a hófúvásban. Kavargó homály vesz körül...

A múlt emlékei felgyorsultak, a képek összemosódnak, és a pörgő gondolatsorok közül alig válogatható ki nagy ritkán bármi használható.

Nehéz így írni...

Négy év távlatából.

Tudva, hogy hamarosan valaminek, ami szép volt, végérvényesen vége lesz...

Merre tovább? Mi jöhet MÉG ezek után?

Az új világok álmokképei, az előttünk álló változás szorongással tölt el. Kölyökként kerültünk ide, és megszerettünk sok mindent ami körül vett... Végignéztük, hogy nőnek ki fölölünk a felsőbb évfolyamok, és az ismerősök helyére új meg új arcok kerülnek. Talán túl léhán vettük a dolgokat. Egyesek szerint mára sem komolyodtunk meg: de egy biztos, ma már mind érezzük, hogy valami végérvényesen változik, és szinte görcsösen, megrögzötten kapaszkodunk emlékeinkbe, egymásba, az új meg új ünnepi alkalmakba, és mindenbe, ami még ide tart minket. Meddig tartható ez?

A lámpavilág sejtelmessé teszi a hópelyhek félhomályát, és felmerül egy tejfehér ködös este képe. Nagy zajjal rohantunk le a fizikum felől, ki az udvarra. Ki emlékszik már, mit csináltunk éppen előtte? Egy végzős mesélt. Mit értettünk mi akkor? Ismertük, szerettük őt, de a világa, érzései annyira idegennek, távolinak tűntek. A mai érzéseknek is csak sejtelmes előképeit vetítette elő. Nem gondoltuk, hogy ilyen hamar elér minket. Aranyló, nyár végi nap volt, mikor először jöttem ide. Ismerős arcok vettek körül akkor is minden felől, de ma az az érzés idegen. Megváltoztunk.

Kaptunk minden adódó alkalmon, és sok felé ott voltunk. Kihasználtuk-e minden percét napjainknak? Megragadtunk-e minden adódó pillanatot? Hol számít már?

Miden teremhez kötődik egy-egy történet. Tavaszi bálos készülődés, kimittud próbák, táncok a kicsi tornateremben, intris

beszélgetések, bulik, és annak ellenére, hogy egyes tanárokkal máig sem sikerült megbékélni, mindig emlékezni fogunk a pincék halászméséire, a fizikumból kihallatszó gitárszóra, tanárookra, akinek évfolyamszerte onnan tudtuk, mikor van órája, hogy tapsvihar fogadta minden beléptüket. Mert voltak tanáraink, akiket születésnapján, még ha el is volt utazva, örömmel hívtunk fel, hogy köszöntsük, s utána örömmel fogadtuk tőle akár a négyeseket – ötösöket is. Amit pedig senki sem hitt volna annak idején, nincs most már óra amire szívesebben járnánk be, mint a matekre.

Most már hisszük, hogy a tanár viszonyulása megváltoztathatja egy egész osztályét. Amelyik tanár megbecsült minket, és komolyan vett, hasonló viszonyulást tapasztalhatott mindig.

Láttunk sok mindent, de meddig láthatjuk még? Hiányozni fog a bolyais érzés. Furcsa lesz, hogy jövőre már más szervező gólyabált, és mi azt sem fogjuk tudni, mi is történik itt. Hiányozni fog az udvar, a lépcsőkoriátón csúszdázások, a társaság, és még sok más. A legfurcsább mégis az lesz, hogy minden megy majd tovább, s fel sem fog tűnni majd senkinek, hogy mi már nem vagyunk itt. Ki fog emlékezni még ránk, ha pár éven belül benézünk a suliudivarra egy zsúfolt szüneten? Látunk-e még felcsillanni örömet a felénk irányuló tekintetekben, vagy csak a kérdést, hogy ez meg ki a franc?

A járdát behavazta újra az idő e pár perces emlékezés alatt, bár mögöttem még felsejlik néhány nyom. Indulok hazafelé, tovább taposva az előttem fehérlő szűzhavat.

A.H.

Egy délvidéki lány naplója, 2. rész (Schwarzi kérésére töröltem egy bizonyos részt:) start:

Mikor elindultunk, a tábor első állomása a mi csoportunknak Pécs volt. Este érkeztünk meg, már sötétedett. Először kivettük a buszból a csomagjainkat.

Nagyon fárasztó volt az aznapi program, ezért mindenki kicsit lassított felvételben mozgott már.

Életemben először láttam a Balatont, de fürödni nem tudtam benne. Ezt nagyon sajnáltam, viszont így legalább nem kellett pancsolni a többiekkel. Néztem őket a partról. Furcsának találtam, hogy ilyen hamar nevetgélnek egymással, fröcskölnek egymást vízzel, és ilyen közvetlenül viselkednek egymással. Olyan látvány volt, mint egy osztálykirándulás, amin egy összeszokott csapat vesz részt. Ekkor hiányozni kezdtek az otthoni barátaim, és megint arra gondoltam, talán nem volt jó ötlet eljönnöm a táborba.

Miközben Pécsen a többiek keresték a bőröndjeiket, picit el is bambultam, és nem vettem észre, hogy már csak az enyémnek nincsen gazdája.

Nekem egy régi barna bőröndöm van, ami két nadrágszűj-szerű zárral nyitható-csukható. Elég régimódi, de mostanában szerencsére van ez az új divat, hogy az ősrégi cuccok az igazán menő dolgok. Ezért mindenkinek majd azt mondom, hogy direkt választottam ilyen szakadt bőröndöt.

Otthon van ennek a táskának egyébként egy nagy testvére is. Különleges kapcsolat fűz mindkettőhöz. A szobámban van egy kétajtós szekrény, de mivel nem volt annyi holmim, hogy mindkettőt kelljen használni, a szüleim ott tárolták néha a saját dolgait, ami nem fért máshova, másrészt nálam fel tudták akasztani, ezért nem gyűrődtek.

Anyu néhány csinos ruhája, amit csak ritkán vett fel, apu öltönye, és unokatestvérem kék inge, amit még tavaly nyáron hagyott nálunk, és bár azóta sokszor járt felénk, mindig elfelejtette magával vinni.

Amikor apát behívták a seregbe, és leküldték délre a háború sűrűjébe, pár napra rá anyu kipakolta a szekrényt, elővette a két bőröndöt, kirakta az ágyamra, odahívta bátyámat is. Kérte, hogy tegyünk bele olyan dolgokat, amelyek nekünk fontosak lehetnek, ha egyszer el kell mennünk. Ő is így fog tenni. Kicsiként nem értettem, mit jelent az, hogy fontos lehet számomra, ha elmegyünk, ezért a bátyám elmagyarázta nekem. Ő volt akkor az egyetlen, aki úgy tudott beszélni hozzám, hogy én azt teljesen meg is értem.

Testvéremmel igazából egy szobát használtunk. Volt egy könyvespolc, ami az ágyainkat elválasztotta egymástól, ennyi jelölte a határt a területeink között. Néha késő éjszakáig beszélgettünk. Ő mindig hamarabb elaludt. Onnan tudtam, hogy álmosodik, hogy egyre ritkábban válaszolt a kérdéseimre.

Bátyámmal tehát ott álltunk a bőröndök felett, hozzám fordult, és mondta, hogy csak néhány ruháról van szó, amit a táskákban kell tartani. Ne tegyek bele semmi olyat, ami csak szórakozásra jó. Idővel világossá vált számomra, hogy ez a két bőrönd, amit végig a szekrényemben tároltunk, egy új élet kezdéséhez lett volna szükséges. Ha hirtelen el kellett volna mennünk, ezeket felkaptuk volna, és elindultunk volna valamerre. Sosem kérdeztem anyukámat, de szerintem ő se tudta soha, hogy ilyen esetben merre is vettük volna az irányt...

Akkoriban nem lehetett tudni, hogyan folyik majd a háború (mostanában már mindenki délszláv háborúnak mondja, a nyugati kifejezés meghonosodott nálunk is). Jönnek-e katonák, akik kilakoltatnak minket? Esetleg megölnék? És ha csak jön egy repülő, ami majd bombákat szór a környékre? Nem tudtuk mi lesz velünk, mi vár ránk... Folyamatosan változott minden, semmit sem lehetett biztosra tudni, mindenki mást mondott. A szerb média mondott egyet, és mondott egy másikat - lehetőleg az ellenkezőjét - a magyar tévé és rádió. Mivel

tudtuk fogni a magyar adásokat rádión és tévében is, ezért mi nem csak a szerb propagandaszövegeket ismertük. Minden bizonytalan volt... Muszlimok, albánok, horvátok, bosnyákok és szerbek gyilkolták egymást folyamatosan, de rengeteg más nemzetiségű ember is résztvett a háborúban. Más nemzetek, kisebbségekhez tartozók, akiket a szerb kormány küldött a harctérre. Magyarokat is folyamatosan elvittek háborúzni. Apa is így került le...Anyukám emiatt elővigyázatosságból úgy látta jónak, ha készen állunk a változásra. Gyakorlatilag beleszülettem a háború időszakába.

És most itt állok Pécsen. A bőröndömmel, amiben most már csak az én dolgom van. Amiket most magammal hoztam. Körülöttem szépen világítanak az utcai lámpák, nyugalom van és tisztaság. Nézem, ahogy a többiek cipekednek a kollégium felé. Azon gondolkodtam, vajon ki mit hozott el magával? Vajon ki mit hordoz a saját táskájában?...

Duczki Witek

Emberekről és halakról

Szünet lesz, az emberek áradata kiömlik az udvarra. Lefolynak a lépcsőn, összevissza csobognak egymás közt. Két ismerős találkozik, egymás mellé eveznek, mennének tovább, de kezefognak, s ahogy kezefognak, kapaszkodnak, nehogy elvigye a sodrás valamelyiküket. Aztán megadják magukat egy-egy új ismerősüknek, így gördülnek lefelé. A folyosó végi nyíláson kirobbanva az ég alatt találják magukat, a mederben, emberek közt, égő, sorvadó levélkupacok és pocsolyák közt. Ott úszkálnak a lemosott mocskaink, bokamagasságban. Az udvar olyan, mint egy strand a szezon végén, amikor szól a zene.

A profik jönnek. Amint rálépnek a vízre, felkenik ránk a gondolatainkat. Mindenki arcának mozgás közben van egy olyan fázisa, amikor csúnya; a profinak is. Az övét nem lehet tetten érni. Mindig olyan, mint egy közhelyes fénykép, amin nyilvánvalóan jelen van, és nyilvánvaló a szépsége is. A profinak nem tudjuk az életkorát, csak a születésnapját, habár olyan, mintha mindennap születésnapja volna. A szüleit nem ismerjük. (De talán még ő sem). Nem hallottuk őt beszélni, sosem látszanak a

fogai, de tudjuk, mit mondana. Ha a profik az udvaron két irányból támadnak a jelenlétükkel, összepréselnek: előzékenyek vagyunk, átadjuk a helyünk, a kiterjedésünk, laposodunk, sorvadunk, egyetlen függőleges vonallá. Ha már olyanok vagyunk, mint egy horgászdamil, önmagunkba hurkolva felmászhatsz magunkon, vissza oda, ahonnan legurultunk, a tömörfalú osztályba, ahol tudást mímélünk, tanulást mívelünk, hogy a 9-es határ fölé emelkedjünk. (A profi szint a 9-es tanuló. Mindenki a 9-es határt célozza, neki más sincs, csak 9-ese. Az is azért, mert sose írja oda a nevét, azt úgy is mindenki jól ismeri. Szinte fogalom, vagy ige. Megigéz.)

Ha már elég magasan vagyunk a tudás létráján, Isten lenéz ránk, kitárja karjait, felhőszerű ingujjain halakat hullajt ki. Szent éhezéssel nézünk a potyogó sákramentumok után. A halak a földön vergődnek, addig, amíg ki nem isszák a pocsolyát.

A profi áll, neki nincs gyomra. Nem tudjuk, mit eszik, mennyit és hogyan. Illemhelyre nem jár. A profán profi kifogástalan ruhájáról pedig lepereg a víz, úgy ,hogy közben ő mit sem tud róla. I. G.

Csíkos

Csíkos mindig csíkos zoknit viselt, és mindig egy hosszú, csíkos sál volt rajta. Minden reggel ott látta őt, mármint Pöttyöst, az udvaron. Csíkos szívesen odament volna hozzá, de sose mert. Nem mert, mert Pöttyös olyan szép volt... Pöttyös szemei alig látszódtak ki kis kalapja alól, de ha ki is látszódtak, hiába... Csíkos akkor se mert a szemébe nézni. Habár a szemét nem látta, mert nem merte látni, azon a napon sikerült Pöttyöstől egy mosolyt elcsalni. Csíkos azon a napon olyan nagyon boldog volt, tudod, hisz veled is előfordult már.

Mózes Andi

A számok!

Na, kész van négy darab feladat. Holnapig még van idő, hátra van még, mennyi is? 96. Hát ez azért nem szép dolog, egyik napról a másikra 100 feladat. Igaz, hogy két hete adta fel, de ez részletkérdés. No ne ábrándozzunk, hanem matekezzünk. Szóval...Vagyis számmal. Azaz betűvel. Megőrülök. No, akkor írjuk. $2x-3/x+6*5+2x$ négyzet annyi mint... Annyi mint... Hát ez egy nagy badarság. Hogy lehet egy betűt megszorozni? Ez ilyen matek-style. Oppa matek-style. Oppa holnap kapok egy egyest-style... Na. No gond. Tovább, tovább. Ez lehetetlen feladat. Aszongya hogy hozd egyszerűbb alakra. Hát ennél mi sem egyszerűbb. Ez a mínusz 3 ikszed levág. Hogy lehet egy csonka, megtört lény gonosz? Szegény, biztos kitagadtak a mocskok. A $2x$ négyzet a hibás. Olyan hetvenkedő. Csak mert pozitív, és nagy szám, nem kellene ilyen szemét tróger pernahajdernek is lennie. A $6*5$ az valami semleges dolog. Mint a farkasok. Vagy a fák. Inkább fák. A $2x$ meg... Ó, badarság az egész, viszlát szevasz, kapok egy hármast oszt megvan. Mert ez így mazochizmus. A végen négyzetgyökké válok, s négyzhetem magam...

Sz. B

A barack ízű macska, avagy ne tévesszük össze az embert a barackkal

A csípuskási általános iskola kémiatanár-előválogatót tartott. A jelentkező tanároknak kellett tudni énekelni, shaormával zsonglörködni (lábbal), kémiát tanítani, és persze sok diáki szavazatot kellett kapjanak.

A nyertes dr. Prof. Nemvagyokgonosz Fizikaforevör Nimród lett. Nemvagyokgonosznak volt egy gonosz terve...

Egy nap, a tanár bement az illemhelyre, megnyomott egy csempét, és a frissen megnyílt ajtón bement, beütött egy 100 karakteres kódot, és így ingyen kávét kapott. Ezután bement a tanári mellett levő

nyilvános gonoszterv-laboratóriumba. Egy macskát akart összekeverni magával, hogy óráról gyorsabban kiszaladhasson az illemhelyre, valamint, hogy gyorsabban udvarolhasson a tanárnőknek. Amikor viszont arra került a sor, hogy beillesse a testet a gépbe, összetévesztette magát egy barackkal, és így megszületett a barack ízű macska.

A cicát az iskola demokratikus célokra használta, hiszen képes volt a purcantásaival és a köhögéseivel beillatosítani a tanárnőket. És ez demokrácia. Azt, hogy a macska barack ízű, és hogy illatosítani képes, onnan tudta Nimród, hogy megnézte a Wikipédián.

Ám egy nap a macska véletlenül beleült az etetőtáljába, és összetévesztve magát az étellel, megette a testet, és ezt addig ismételte, amíg a pocakja szétrobbant. A cica szellemként azt csinált amit akart, és akkor járt szépnéni-klubba, amikor akart.

Nemvagyokgonosz Nimród a felfedezéséért sok pénzt és kávé-t kapott, ezért egy fűtésberendezést áruló céget alapított Egyiptomban. L. A.

A Szellem

A Bolyai. Hatalmas, ódon épület, omladozó, de büszke falakkal. Azt mondják, szellem lakozik benne, mely megfertőzi az ide járó diákokat, de neki köszönhetően különleges az iskolánk... Először első osztályban hallottam ezeket a szavakat. A szellem-história eléggé megrémített, ezért akkoriban ritkán bandukoltam egyedül az épületben. Ennek ellenére hamar belerázódtam a bolyais életbe, a délutános programokat kihasználva lassan fölfedeztem az iskola fontosabb helyeit: a tanárit, az orvosi rendelőt, és persze a büféket. Pár év múlva pedig már sokkal barátságosabbnak tűnt az épület nagysága, ezúttal kezdtem én is nagyobbban érezni magam, és egyre jobban foglalkoztatott a kérdés, hogy ki is a Bolyai Szellem.

A kérdésemre azt a választ kaptam, hogy a Bolyai Szellem maga a történelem. Szakaszait a falakra felfüggesztett tablók sorai rögzítik: a Bolyai Szellem „fotóalbuma”. Általuk nyomon követhetjük az iskola rögzös útjának mérföldköveit: az első évfolyamok komoly tekintetű osztálya, majd a 14-es évfolyam katonaruhába bújtatott háborús hősei, az első diáklány képe, az államosítás utáni névváltoztatások, a román osztályok megjelenése és eltűnése, egészen a tavaly végzett ismerőseink tablójáig.

Úgy gondolom, az idő múlásával a Szellem felfedi kilétét a diákok előtt. De valódi mivoltát diákként szerintem nem lehet teljesen megérteni. Majd mikor évtizedek múlva visszagondolunk, csak akkor jövünk rá, hogy ki, vagy mi is igazából az a bizonyos „szellem”. A Szellem, aki egy különleges kisugárzást kölcsönöz az épületnek, elálmosít vagy felráz a tanórákon, beférkőzik a diákok és a tanárok szívébe. Megmutatja, hogy az iskola nem csak a tanulásból áll, hanem a szünetekből is, amelyek szint visznek diákéletünkbe. (És valószínűleg miatta sípol a kályha a 13-as teremben, de ezt már szerencsére megtanultuk kezelni.) Szóval, valami ilyesmi lehet a hírhedt Bolyai Szellem...

L. A.

Iszlai Gáspár

Interjú Mártonnal

Az a feladat jutott hozzám, mint 9.-es tanuló, ki a Tentamen iskolaújság szerkesztője szeretne lenni, írjak valamit, mivel meggyőzőm őket, hogy érdemes vagyok eme kiváltságra. Próbálkoztam egy Quizzel, de ahogyan az kiderült, nem az én műfajom. Hosszú töprengés után arra gondoltam, talán egy interjúval kéne bemutatnom tehetségem. Itt felmerült egy újabb kérdés: kivel? Felmerült bennem az, hogy az igazgatóurat zaklassam problémámmal; az, hogy a BDSz elnököt.. de mindkettő nehezen volt megvalósítható, ezért megpróbáltam úgy gondolkozni, mint egy olyan Tentamenes, ki régóta csinálja munkáját. Így jutottam el ahhoz, hogy egy egyszerű 9.-est kéne megkeressek, de mivel egy ilyen sem volt közelemben, saját magamat választottam.

A szobámban találtam meg magam, éppen tanulva. Bekéreztem magamhoz, majd megkértem magam, válaszoljak kérdéseimre. Márton időt kért, fejezze be a mateket, addig én is matekeztem.

M1(kérdező): Látom elég bonyolult a matek... jellemző ez az egész 9.-re?

M2: Erre a kérdésre a válasz relatív: a 7.-es matekhez képest nem kutya. De az angol, vagy a magyar kifejezetten könnyű.

M1: Te ugye 9. éve vagy itt, ez az egyetlen iskolarész, ahol még nem volt osztályod.. Van valami különbség a többihez képest?

M2: Nem is akármekkora. Az eddigi folyósókon összesen sem voltak annyian, mint itt csak az egyik oldalon. A másik pedig az, hogy itt jobb a hangulat, s a tanárok se járkálnak olyan gyakran.

M1: Így, hogy lassan közeledünk a félév végéhez, hogy állsz jegyileg(5- 8.hoz képest)?

M2: Hogy szavamat kimondjam, nem mondhatom, hogy teljes mértékben meg vagyok elégedve jegyeimmel. Sajnos egy - egy hullám eléggé megrendít.

M1: Mit értesz „hullám” alatt?

M2: A hullám szó kétértelmű. A fél éveket én három hullámra szoktam osztani, amikor a tanároknak rájön a jegyet- adhatnék. Az első hullám erős, ugyanis minden tanárra majdnem ugyanakkor jön rá ez. A második már hosszabb időintervallumban történik. De több anyagból. A harmadik pedig a „Tsunami”, vagy „kegyelem- hullám”, ahol nem kis valószínűséggel fulladsz meg, ha

nem állsz erős lábakon. Engem is megrendített idén a kegyelemhullám, de igyekszem feltápáskodni.

M1: Mintha magamat hallanám. A diákszervezetekkel mennyire vagy megelégedve?

M2: Komolyabb véleményt még nem volt időm kialakítani.. a hangszórókból valami mindig megy.. mikor nem zene, akkor intrerjú, vagy Ossian. A Tentamennek várom már az új számát. A BDSz-szel pedig minden oké, csak elég nehéz egy olyan gyűlést tartani, amikor mindenki el tud jönni. Remélem, a ki mit tud-ok is jók lesznek, s a csapatom is jól fog teljesíteni.

M1: Köszönöm, hogy idődet rabolhattam, és hogy készségesen válaszoltál kérdéseimre. Remélem a Tentamen következő számára is össze tudok állítani egy interjút veled.

M2: Én köszönöm, hogy engem választottál alanyként. Amúgy meg nagyon jól nézel ki.

M1: Igyekszem tartani jóképűségeddel a ritmust.. na de ez már nem diktafonra való téma.

Interjú után még beszélgettem Mártonnal egy kicsit, ahol kiderült, hogy ő is rendszeresen beszél magában(akárcsak én), de nem szereti azt, hogyha a belső beszélgetőtársa nem ért egyet vele. Ezen jót vitatkoztunk, minek az lett a vége, hogy kirakott.. Inkább ne is írjam le, mi volt, mikor a tükörben találkoztunk.

Gáspárik Márton Pál, IX.B

Ma tetszel,

amint a nap jobboldra csepegteti aranyát,
abba a húsz tavaszos gyermekmosolyodba
utat törvén magának borzas szemöldököd feketéjében.
Jól nézel ki az ingemben,
melled finoman kibújik két gomb között,
csak akkor látom, ha fejemet kissé jobbra hajtom,
kettéosztva egy szike táncától,
a doktorok is tévedhetnek az áttétellel kapcsolatosan.
Szemeid életet lüktetnek,

egyesek azt mondják a lélek tükre,
 tied lélekre nyíló ablakok,
fekete és zöld és fehér sárkányokat eregetvén
 altatódalokat dúdoló,
szabadságot futkorászó és kiabáló, vizes lufikká robbanó
 színes gyerekek között.
Meleg pórusaidd zamata orromba mászik,
 szívárványhártyámba és füleimbe,
 megtölti számat és tudómet,
 vállad, ellazult bicepszed
 és ízletes ínszalagjaidat kóstolom.
Tejbegrízből faragnálak meg,
 ajkaimat használva,
 hogy egész tested betakarjam Velem,
 kis fahéjat szórván koronádra,
 tudom mennyire szereted.
És abban a természetes pózban állsz,
 ahogy mindig is ismertelek,
 jobb lábaddal lábujjhegyen,
az új életed négy centiméterbe és egy évbe került,
 mindig is szeretted Életet és ő visszaszeretett,
 egy kezedet az ég felé nyújtva,
 másikkal a piros nadrágod zsebében matatva,
 valamit keresve,
 talán egy emléket a gyermekvilágról
 melyben sárkányok repültek utánad
 és inged tejbegrízfoltos volt,
 és melled egész és lábaid egyformák,
és úgy szóltál mint gyermek, úgy gondolkodtál, mint gyermek, úgy értettél,
 mint gyermek
 és azt választottad, hogy mindörökké az maradj,
bár személyidben azt írja, hogy '91-ben születted,
 és látom, hogy titkon a szakállad is nő,
 és mosolyod háztetőként hordja bajszod.

(Farczádi Ali)

Punkerek karácsonya

Kertészkedem néha. Ma is, csak befagyott a föld, és hó is hullt rá. Várj csak, ma karácsony. Dehát... Nincs kalács és a bor a pincében. Te is elmentél, és most nem tudok ünnepelni.

Autó motra robbant és recscent a sok ág. Az erdő, és maga az út fehér volt. Angyali szárnyak, pihék, pelyhek. Behajtottam a városba. A nagy városba. Párizs még mindig olyan fényes volt, mint amikor utoljára láttalak, és még mindig kávéillat volt, meg fenyő, meg csillag. Volt is ott egy szép, téglaszínű, könyvvel díszített helység, ahol finom croissantot ettem volna, csak ajtaján gigantikus lakat volt. Most hova? Kétségbeesett és kételkedő szemmel vettem észre egy zsákutca végében egy igen lepukkant kávézót. Csak az volt nyitva, és késő volt, és éhes is voltam, és hát kint a leheletem is jégcsap volt már. Szóval bementem. A testem reszketni kezdett, éreztem, valami nagyon helytelen hely ez. Bördzsekik lógtak a fogasról, kockás nadrágok andalogtak a vasasztalok között, na meg a frizurák. Harmonikus volt mégis, bár a háttérben Sex Pistols dalolt, igazából ordibált, majd elhalkult.

Tehát rájött mindenki, hogy egy nem punker, vicces bojtos sapival, lépett be az ők nagyon punker, menő kávézójukba. Igen, észrevették, hogy nem odavaló vagyok. Gyorsan rendeltem egy feketét, meg egy óriási szendvicset, amit minden asztalon láttam. Valahogy nem akart elfogyni sem az enivaló, sem a kávé, és még mindig csak néztek, én meg kirakati tárgynak éreztem magam. Aztán egy csinos lány leült mellém.

* Ritka darab vagy, mindenestre. Bátor vagy, hogy bemerészkedtél ide.

Nagyot nyeltem. Várj! Most megdobigáltok elhasznált sörösdobozokkal? Nem, ennyire nem volt kalandos a Karácsony, hanem csak átlagos, semmivel sem különb a többinél. A lány letett egy kis dobozt, ki is nyitotta nekem. Csokis sütemény.

* Ez üdvözlét képpen. Maradj még, mert koncert lesz később, olyan karácsonyi, hangulatos.

Millió apró fény szűrődött majd ki a zsákutcából. Csillagszóró repkedett a színpad előtt és mindenki ugrált, énekelt. Közöttük én is ott voltam, borzos hajjal és piros-zöld kockás sállal, amit valaki csak odadobott nekem, legyen én is punker.

Ilyen volt a Karácsonyom, ott, kicsit sem részeg, sörmentes punkerek között.

Farkas Nóra , XII.F

Villámhírek, apróhirdetések:

- Figyelem!Megvetted a Tentament!
- A kezedben tartott Tentamenben zöldfülbbeink (értsd IX.) mutatkoznak be cikkeikkel, akik nagy lelkesedéssel csaptak a lecsóba.
- Szilveszter-színház! Aki az újévi ünneplést egy jó kis előadással kezdené, annak: My Fair Lady - a Marosvásárhelyi Nemzeti Színház színpadán.
- Az arra (esetleg alva-) járók figyelmébe: a karácsonyi hangulat megidézése végett, a zenetanárnéni vezényletével a diákkar ünnepi dalokkal zengeti meg a tanári folyosót a vakáció előtti utolsó nagyszünetben !
- A karácsonyi vásárt Láday Zoltán tanárúr, és a JA diákállalkozók idén is megszervezték, a folyosón közlekedni nem, de kereskedni annál inkább lehet.
- P Howard kedvelők tisztelt figyelmébe, ha valakihez még nem jutott volna el személyre szabott Rejtő alteregók mindannyiátok számára, találó mesterségekkel, és a Gibson Laverytől megszokott hangnemben. (ha már nagyon nincs mit csináljatok :D)- rejtalexikon.hu/
- Valóban jobb e adni mint kapni? Tegyetek próbát. Elő a kreativitást, az alkotói vágyat, és semi sem áll utadba többé. (jelige: a színek nem számítanak, mi festünk).
- Ha egyesek még nem értesültek volna róla, közeledik az Új Év. Kiváló alkalom kicsit visszagondolni, számot vetni. Mit sikerült, és mit nem az elmúlt évben? Innen merre tovább? No nem a depresszió határáig, nem mindenféle tudatmódosító hangulati és egyéb körülmények hatása alatt, de néhány percig, tiszta fejjel.
- Külön hirdetmény: lefáradni kívánók bármikor megtalálják Bukovinszky Gézát a 106- os teremben, vagy bárhol másutt az iskola területén.

Ti írtátok!

A siker titka a részletekben rejlene? Az kilencedikesek által írt alkotások néhányában valóban ez az elv érvényesült:

“Azért rossz a tetűnek, mert egy hajszálon múlik az élete.”

“Az emberek mellett mind komor arccal távoztak, egyesek táncoló szemekkel rámvetették pillantásaikat.”

“Talán túl hamar jöttek elő ezek az érzések, csak úgy rohantak felém és levertek.”

“Dús, göndör haja volt, színe mint a dió.”

“Vigyázzál már egy kicsit, nem mindeki olyan király, mint te!”

“... mert nem mindegy, hogy egy kórót veszél Jockától, vagy egy gyönyörű csokrot valamelyik sírról...”

“Az állatoknál azért mondjátok bármit, a méret a lényeg...”

“Nálunk embereknel az első benyomás nem csak fontos, de egyben veszettül jó érzés, mikor repkednek körülöttem a kicsi sárga hűtőszekrények.”

“Sehol egy élő lélek, csak talán a holtaké, akik a kijáratot keresték a rémületből.”

“A nyár folyamán néha a sötétített ablakon hatalmas erőfeszítéssel akarta a napfény nyaldosni a sugarával a padlót.”

“...élete fájdalmain át bukdácsolva jut el a boldogsághoz...”

Ennyi lett volna mostanra. Vakációban a túl sok olvasás is megárt, és minket is vonz már a hó, az ünnepi együttlétek, és a mindenféle téli megmozdulások.

Ezért hát kívánunk mindenkinek tartalmas együttléteket, örömteli ünnepi pillanatokat, jó szórakozást, és **BOLDOG KARÁCSONYT**, élményekben, változásokban, sikerekben gazdag ÚJ ÉVET.

Főszerkesztő: Márton András, XII. E

Korrektúra: Gáll Anna, XI. A,

Lazsádi Anna, IX. A,

Simon Lilla, X. A

Design, tördelés, borítóterv: Bandi András, XII. E

Szerkesztők: Gáspárik Janka, XII. F

Erdélyi Krisztina, XII. F

Farkas Nóra, XII. F

Berekméri Evelin, XI. A

Weinraub Dániel, X. A

Fülöp Diana, XI. A

Horváth Bea, X. A

Klós Bea, XI. A

Gáll Anna, XI. A

Márton Panna, X. A

Orosz Bettina, X. H

Szabó Johanna, X. A

Simon Lilla, X. A

Kelemen Hanga, X. A

Fodor Vanessza, X. A

Szász Edina, X. A

Gáspárik Márton, IX. B

Lazsádi Anna, IX. A

Szilágyi Botond, IX. A

Fosztó Mátyás, IX. A

Bordi Teri, IX. A

Mózes Andi, IX. A

Fényképekkel elláttak: Bandi András

Felelős tanárok: Egyed Zsigmond Enikő, Kovács

Judit

Olvass,
Írj,
Fotózz,
Rajzolj!

Boldog Karácsonyt!